

Разследването започва

На покрива на „Бейкър палас“, точно над петнадесетия етаж, имаше голяма тераса, пълна със слънчеви панели. В средата ѝ се издигаше квадратна мансарда* – толкова ниска, че напомняше на бункер. Зад стъклата на тъмните прозорци се виждаше една-единствена стая, в която цареше невъобразим хаос – кабели, монитори, антени и най-модерно електронно оборудване почти не се виждаха от пръснати навсякъде боклуци, кутии от пица и разхвърляни дрехи.

Единственият обитател на мансардата беше върлинесто четиринадесетгодишно момче с черни коси, което в момента спеше на един разпадащ се диван. Тази нощ то остави включени всичките седем компютъра, за да тегли данни от половината свят, и в

*Мансарда – жилищно помещение на таванski етаж

полумрака на стаята мигащите светлинки играеха по лицето му.

Млечнобяла мъгла обгръщаше Лондон. Тази година лятото притискаше туристите като в горещо менгеме и Темза приличаше на блестяща лента разтопена смола. Недалече от „Бейкър палас“ Биг Бен* удари шест часа сутринта.

Но Лари Мистъри не чу ударите на часовника и продължи да спи като пън. Той не беше от ранобудните. Предпочиташе да не прави нищо през деня и започваше да учи едва привечер, като често усилваше музиката до дупка. Ученическата му книжка не беше много за показване – Лари се справяше добре с информатиката, но по всички останали предмети знанията му бяха кръгла нула, че и по-малко от нея.

– Вместо да ходиш в това абсурдно училище, трябва да учиш, да речем, инженерство – негодуваше майка му. – В семейство Мистъри досега не сме имали инженери.

Лари вдигаше рамене и отговаряше:

– Забравяш дядо Ангъс в Женева, мамо. Работи в ЦЕРН**, изследва субатомните частици, страшна работа!

---

*Биг Бен – часовниковата кула на Уестминстърския дворец, Лондон

**ЦЕРН – Европейската организация за ядрени изследвания

С това разговорът обикновено приключваше.

– Той е учен, не обикновен инженер – въздъхваше майка му. – Всички вас, Мистъри, все ви тегли към ненормални професии.

След развода майката на Лари говореше за Мистъри като за фамилия перковци, начело с бившия ѝ съпруг Самюъл Мистъри, шампион по кърлинг* – олимпийска дисциплина, практикувана от шепа ентусиасти. Откачалки като него бяха и всички останали от семейството – нескончаем низ от ексцентрици**.

6:15 часа – втори опит. На един от мониторите се появи надпис „ЧЕРВЕН СИГНАЛ ЗА ТРЕВОГА“, придружен от сирените на „Стар Трек“ и от метален глас, който не спираше да повтаря: „Към спасителните лодки! Към спасителните лодки!“

Този път по лицето на момчето заиграха лазерни светлинни ефекти, сякаш стаята се бе превърнала в командна зала на космически кораб. Но всичко беше напразно. Лари се обърна на другата страна и главата му потъна във възглавницата. След няколко секунди той отново хъркаше.

---

*Кърлинг – спортна игра между два отбора на ледена площадка, в двата края с по един кръг – мишена. Целта е отборът да вкара гранитен камък с дръжка в противниковия кръг. Олимпийска дисциплина от 1998 г.

**Ексцентрик – чудноват човек, чудак

6:30 часа – последен опит. Първо алармата на телефона ви няколко пъти, щорите се вдигнаха със скърцане, а по уредбата оглушително загърмя най-новият хит. След това съседът започна да тропа по вратата и да крещи:

– Стига! Това да не ти е дискотека! Безделник такъв!

Пак нищо.

Накрая, точно в 6:36 часа, сред невъобразима какофония от звуци, се чу едно незначително „БЛИП“. Идваше от някакво устройство от титан, което приличаше на мобилен телефон и беше закачено на връвчица на стената точно над дивана.

Тихото „БЛИП“ стигна до ушите на Лари като залп от оръдие.

Без да става, момчето протегна ръка и хвана устройството. Поднесе го светкавично към полуотворените си очи. Натисна два клавиша и на дисплея се появи съобщение.

Лари го прочете и ококори очи.

– Днес ли? – извика. – Посмъртно няма да успея!

Скочи на крака и се огледа. Хаос! Грабна няколко дистанционни и изключи аларми, мелодии и високоговорители.

– Нямам време да оправя тая бъркотия. Трябва... трябва... Какво трябва да напра-

вя?! – хвана се той за главата.

Тръшна се на един стол и скорострелно натисна клавишите на седемте си компютъра, които светкавично се съживиха.

– Ох, ух! Трябва да изпратя имейл на Агата... – реши той. – Но дали ще го прочете навреме?

Прочете втори път съобщението на устройството и подскочи паникьосано.

– Не, не става! Ако ми контролират пощата, ще бъде фатално!

Къде изчезна мобилният му телефон? Откри го между празните опаковки от хамбургери и бързо прегледа контактите си.

– Адамс... Адриан... Агата... Ето – Агата... Да, добре!

Започна да набира номера, но изведнъж спря. Ами ако са му сложили микрочип в телефона? Все пак бяха най-добрите в тия неща!

– Без паника, Лари! – прошепна си той. – Стегни се! Помисли, разсъждавай, медитирай: как да се свържеш с Агата, без те да разберат? Посвети цяла една минута в рошене на косата си, после реши. Излезе на терасата, отвори широко вратичката на клетката и хвана верния си пощенски гълъб.

– Време е да поработиш, приятелю! Братовчедите Мистъри имат нужда от теб!

1. Големи образи са тези Мистъри!

Гълъбът летеше над покрайнините на Лондон. Под него се нижеха безкрайни сиви редици къщи. Изведнъж бледосивото на сградите бе прекъснато от голямо зелено петно – повече от един акър* ливади, изпъстрени с цветя, ромолящи фонтани, езерца с лилии, ботанически градини и тихи сенчести алеи, обрамчени от големи дървета.

В средата на парка се издигаше стара къща във викториански стил със син покрив. Това беше „Мистъри хаус“, домът на дванайсетгодишната Агата Мистъри и нейните родители.

По пантофи и халат, Агата вървеше по една от алеите, като се опитваше да избегне въртящите се струи на системата за напо-

*Акър – единица за измерване на лице на повърхнина. Равна е на 4046.86 квадратни метра.

яване. Мирисът на току-що окосена трева гъделичкаше приятно носа ѝ – малък и чип, отличителен белег на рода Мистъри.

Момичето държеше в ръце чаша чай, от която се вдигаше пара. Чаят беше „Шуи Ксиен“ – светлооранжев, с вкус на плодове. С една дума – невероятен!

Като отпиваше малки глътки, Агата продължи по алеята и стигна до една беседка. Там се отпусна в удобна виолетова люлка и остави чашата на масата до купчината писма. Повечето бяха рекламни листовки, сметки за плащане и обичайните сладникави картички от приятелките ѝ, които бяха на курорт. Агата дори не си направи труда да ги прочете.

Докато отпиваше от чая, тя неочаквано забеляза под масата някакъв пакет. Беше облепен с марки, с много печати и пощенски клейма.

Какво ли има в него?

– Господин Кент? – извика Агата.

Икономът на „Мистъри хаус“ надникна иззад близкия храст хортензии. Въоръжен с огромни градинарски ножици и издокаран с черен смокинг, който изглеждаше по-подходящ за гала вечеря, отколкото за работа в градината, той старателно подрязваше клонките.

– Добро утро, госпожице Агата! – икономът размаха ножиците и се усмихна, без да помръдне гранитната си челюст. Това беше максималният израз на чувства, който можеше да се очаква от бивш професионален боксьор като него.

– Какво е това? – попита Агата, като вдиг-

на загадъчния пакет. – Откъде изникна?

– От Андите, госпожице Агата.

– Значи го изпращат мама и татко! – възкликна момичето и без да губи време и започна да разопакова пакета. Докато разкъсваше хартията, следеше внимателно последователността на пощенските клейма.

– Първият печат е от Лагуна Негра, в Перу – тя вдигна поглед и се усмихна. – На четири хиляди метра надморска височина!

– Точно така, госпожице.

– После пощенската служба в Ика, пак в Андите – продължи тя съсредоточено. – После Лима, столицата на Перу, и... Колко странно! Виждаш ли?

– Какво трябва да видя, госпожице Агата?

– Този печат, под марката PAR AVION – Агата прехапа устни. – Пише Мексико сити...

Господин Кент потвърди мълчаливо с кимване на глава.

– И накрая последният етап – от Мексико сити до Лондон, с печат на летище Станстед! – заключи Агата.

Тя отпи доволно една голяма глътка „Шуи Ксиен“, извади от джоба си бележника, с който не се разделяше, и го отвори на празна страница. После се обърна към икономa:

– Може ли една химикалка?

Агата никога не забравяше да запише всяка информация, която смяташе за любопитна. Като всички членове на семейство Мистъри, тя бе решила да започне необичайна кариера. Искаше да стане писателка. Но не каква да е, а авторка на криминални романи. И разбира се, най-добрата! Затова непрекъснато тренираще изумителната си памет, правеше справки в огромни енциклопедии по всякакви въпроси и винаги, когато можеше, пътуваше до различни точки на света. Вниманието към детайлите беше нейната сила.

– Химикалка? – попита тя отново.

Икономът, който сякаш бе замръзнал на място, я гледаше с непроницаемо, почти каменно изражение на лицето.

– Нещо не е наред ли, господин Кент?

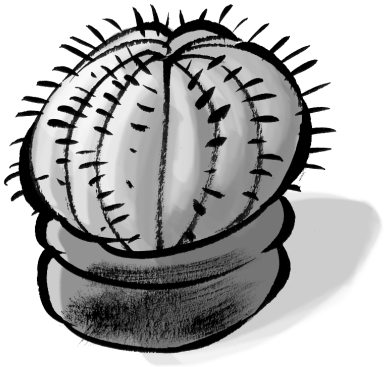
Той извади една позлатена писалка от джобчето на смокинга и ѝ я подаде, като се покашля.

– Ами... Не бих желал да изглежда, че си пъхам носа, където не ми е работата... – рече колебливо той, – но няма ли да отворите пакета от родителите си, госпожице Агата?

– О, разбира се, колко съм небрежна! – махна с ръка господарката на къщата, отлепи тиксото и отвори картонената кутия.

Икономът, разбира се, вече знаеше, че в ку-

тията има подарък за дванадесетия рожден ден на Агата, но ококори очи, когато видя съдържанието ѝ.

– Кактус?! – възкликна неволно той.

– Кактус! Това е много рядък екземпляр! – викна с блеснали очи Агата, която беше на седмото небе от радост.

Растението, което приличаше на зелена тиква, набучена с бодли, бе придружено от поздравителна картичка за рождения ден.

Агата, скъпа!

Татко и аз сме наистина много щастливи, че открихме за теб последния жив екземпляр от Индионигро петрификус. Можеш да го сложиш в парцел 42. Добави малко пясъчна почва и никаква вода. Скъпа, много внимавай! Не забравяй да слагаш работни ръкавици – бодлите съдържат опасно токсично вещество, което води до състояние на временна смърт за няколко часа!

Много целувки!

Мама

– Парализиращо токсично вещество! Боже

мой! Точно от това имах нужда! – извика ликуващо Агата.

Тя каза довиждане на икономa, пъхна пакета под мишница и хукна към оранжерията.

Слънцето сипеше лъчи върху внушителната постройка със стоманена конструкция и с покрив и стени от стъкло. Веднага щом влезе, Агата усети колко задушно е вътре. Беше непоносимо горещо. Температурата беше с поне петнадесет градуса по-висока от външната, а въздухът бе неподвижен.

Момичето се огледа. В пясъка растяха кактуси с всякаква форма и големина, някои – ниски и кръгли като топки за билярд, други – по-тънки и високи, с насочени нагоре разклонения като ръце на тромави манекени.

Пейзаж като в уестърн.

– Парцел 37... Парцел 38... Ето го 42!

До една от групите кактуси имаше свободен правоъгълник земя. Агата внимателно остави кутията и отиде да потърси ръкавици. Намери и една книга за кактусите и още една – за отровите.

Нищо не се знаеше.

Когато нахлузи градинарските ръкавици, тя се разсмя. Сигурно бяха на господин Кент, защото поне с пет номера по-големи от нейния.

Тя благоразумно затегна връзките на китките и докато разглеждаше Индионигро петрификус, започна да нахвърля мислено сюжета на книга за „привидна смърт“: убиец, който инсценира погребението си, а после се връща тайно, за да си отмъсти.

– Хм... – изкашля се в този момент икономът. – Имаме малък проблем.

– Проблем ли, господин Кент? Какъв проблем?

– Става дума за Лари, госпожице.

– Лари ли? И какво иска той?

– Мисля, че трябва да видите лично, госпожице.

Агата въздъхна, свали ръкавиците и тръгна след икономa. Излязоха от оранжерията и стигнаха до голям клен.

На един от клоните му беше кацнал пощенски гълъб, който пристъпваше от крак на крак и изглеждаше неспокоен. За което си имаше причини – Уотсън, сибирският котарак на Агата, го дебнеше иззад храстите и облизваше мустаците си.

– Ела тук, Уотсън! – извика момичето.

Котаракът хвърли на гълъба поглед, който казваше „Ще ми паднеш следващия път!“, после отиде послушно при господарката си, отърка се в краката ѝ и замърка.

Агата не се остави да я размекне. Покатери се на дървото и хвана гълъба, отвърза металната тръбичка от крака му, после подхвърли птицата във въздуха. Гълъбът размаха енергично криле и след секунди изчезна от погледа ѝ.

В металната тръбичка имаше навит лист хартия. Агата беше свикнала с всякакви изненади, но тази надминаваше всички.

АГЕНТ LM14
ТРЪГВАНЕ ЗА ЕГИПЕТ В 10:45, ЛЕТИЩЕ ХИЙТРОУ. ЗАПАЗЕНИ БИЛЕТИ. ПОДРОБНОСТИ ПО СЛУЧАЯ – ПО ВРЕМЕ НА ПОЛЕТА.

Без да слезе от дървото, Агата погледна часовника. Беше малко след седем.

– Приготви куфарите, господин Кент! – извика тя. – Тръгваме незабавно!

– За какъв климат тръгваме, госпожице?

Агата се замисли.

– Ще бъде много горещо, предполагам – каза тя. – Ще ни трябват памучни и ленени дрехи, къси панталони... Нещо като за Сахара...

– Ще приготвя всичко необходимо, госпожице Агата.

Икономът изчезна във вътрешността на

„Мистъри хаус“, следван от гладния Уотсън.

Агата слезе от дървото и забърза към стаята си, за да направи справка в родословното дърво на фамилията. То представляваше огромна карта на света, на която бяха отбелязани адресите, професиите и степента на роднинство на всички Мистъри, или поне на тези, за които имаше информация.

Момичето постави пръст върху картата на Египет и откри една леля в Луксор.

– Мелания Мистъри! – възкликна то. – Отглежда едногърби камили!

Веднага след това вдигна телефона и предупреди леля Мелания за пристигането си.

Половин час по-късно всичко беше готово. Агата се бе облякла в колониален стил, а господин Кент се бе издокарал в смешна хавайска риза.

Натовариха на лимузината три големи куфара, смъртоносния Индионигро петрификус (можеше да бъде полезен) и Уотсън, който веднага се настани на коленете на господарката си и се нави на кравай.

Оставаше само едно неизвестно – дали Лари ще дойде навреме.